

II AKa 87/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński

Sędziowie: SA – Jerzy Leder

SO (del.) – Anna Nowakowska (spr.)

Protokolant: – sekr. sąd. Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora - Joanny Augustyniak

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2021 roku

sprawy L. P. urodzonego (...) w W., syna B. i Z. z domu K.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 3 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 grudnia 2020r. sygn. akt XII K 92/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że na podstawie

art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., tj. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym w dacie popełnienia czynu, wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego L. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa także w części dotyczącej apelacji prokuratora oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) Państwowych Spółka Akcyjna z siedzibą w W.;

IV. zwalnia oskarżyciela posiłkowego (...) Państwowe Spółka Akcyjna z siedzibą w W. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 87/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 grudnia 2020r. sygn. akt XII K 92/18.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym.		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym.		

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1-19	<u>Obrońca oskarżonego</u> postawił zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj.: 1. art. 7 k.p.k. poprzez wybiórczą oraz dowolną a nie swobodną ocenę wyjaśnień M. K. oraz wyjaśnień J. J. oraz odmowę wiarygodności ich wyjaśnieniom co do faktu, że (...) S.A. miała możliwości pozwalające jej na wykonanie umowy z (...), nie jest jednoznaczny z tym, iż takowe	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

możliwości nie istniały, podczas gdy Sąd nie opisuje żadnego wzorca, według którego można by oceniać, do jakich czynności zdalny jest dany podmiot. Bez odpowiednich wywodów w tym zakresie nie można ocenić, czy Sąd I instancji ma rację i czy spółka zarządzana przez M. K. w istocie nie miała możliwości, by stworzyć „strumień kapitałowy” i „zorganizować środki finansowe” dla (...), których Sąd I instancji nie przeprowadził,

2. art. 7 k.p.k. poprzez wybiórczą oraz dowolną a

nie swobodną ocenę wyjaśnień L. P. i odmówienie im wiarygodności w znacznej części, podczas gdy wyjaśnienia L. P. były spójne, logiczne, konsekwentne oraz korespondowały z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie;

3. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie

swobodnej oceny zeznań świadka I. S. poprzez bezpodstawne uznanie, że świadek ten rozpoznał umowę z dnia 19 lipca 1999r. w sposób jednoznaczny, podczas gdy z treści zeznań tego świadka wynika, że świadek rozpoznała umowę w sposób wyłącznie ogólny poprzez rozpoznanie w jej treści sformułowania „agent finansowy”;

4. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie

swobodnej oceny zeznań świadka J. J., w zakresie, w jakim kategorycznie rozpoznał on okazaną mu kopię umowy z dnia 19 lipca 1999r., jako tę, która została podpisana przez (...) S.A. z dnia 19 lipca 1999r., podczas gdy:

- z dalszej treści zeznań tego świadka wynika, że w przypadku realizacji pojedynczego weksla miała być sporządzona oddzielna umowa i jego zdaniem w umowie z 19.07.1999r. było to określone, a zapoznając się z kopią okazanej umowy stwierdził, że z tej treści kserokopii to nie wynika. Ponadto na pytanie prowadzącego postępowanie „czy nie oddaje treść kserokopii treść sporządzonej umowy w dniu 19.07.1999r.?” świadek odpowiedział, że nie umie odpowiedzieć na to pytanie,

- na rozprawie dnia 25.06.2019r. świadek wskazał jednoznacznie, że jest w stu procentach przekonany, że nie podpisałby takiej umowy, w której agent finansowy zobowiązuje się do zorganizowania środków finansowych do likwidacji zadłużenia wobec (...). Wskazał również, że kopia oddaje wyłącznie „ducha” prawdziwej umowy oraz, że chodziło o likwidację zadłużenia w stosunku do Zakładów (...);

5. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanych za częściowo wiarygodne wyjaśnień L. P. w zakresie, w jakim kopia umowy z dnia 19.07.1999r. została rozpoznana przez niego jako zgodna z oryginałem, podczas gdy oskarżony na rozprawie dnia 14 maja 2019r. oraz 12 czerwca 2019r. wskazał jednoznacznie, że:

- podczas tego przesłuchania oskarżyciel publiczny wprost zasugerował oskarżonemu, że posiada oryginał umowy pomimo niedysponowania nim oraz okazując kopię umowy z dnia 19 lipca 1999r. opatrzonego pieczęcią „za zgodność z oryginałem” wytworzył u niego mylne wyobrażenie, że

ukazywana mu umowa jest zgodna z oryginałem;

- w główce umowy nie są zawarte osoby, które zawierały ją z ramienia przedsiębiorstwa z podaniem funkcji, nie jest podany adres przedsiębiorstwa, nie ma podanego numeru KRS oraz NIP, jak również nie ma parafy oskarżonego na pierwszej stronie umowy, podczas gdy oskarżony zawsze parafował umowy,

6. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie poza sferą rozważań istotnych dowodów i okoliczności z nich wynikających zmierzających do ustalenia stanu faktycznego, a to pominięcie dowodu z zeznań J. H. – biegłego rewidenta złożonych w sprawie, a znajdujących się w kancelarii tajnej Sądu Okręgowego w Warszawie, z których wynika jednoznacznie, że:

- w sprawozdaniu finansowym nie została ujęta kwestia ewentualnego zrealizowania weksli,

- zarząd (...) stwierdził, że 9 weksli nie zostanie zrealizowanych,

- kwestia weksli mogłaby być ujęta w bilansie (...) jednakże musiałyby istnieć duże prawdopodobieństwo ich realizacji oraz zarząd musiałby zaakceptować takie zobowiązanie,

- na pytanie o to, czy (...) powinna utworzyć rezerwy w wyniku potencjalnego zagrożenia realizacji weksli, biegły zeznał, że to jest pewnego rodzaju osąd i szacunek zarządu i jeżeli zarząd według najlepszej wiedzy oceni, że jest zagrożenie, to powinien taką rezerwę stworzyć,

7. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie poza sferą rozważań istotnych dowodów i okoliczności z nich

wynikających zmierzających do ustalenia stanu faktycznego, a to pominięcie dowodu z opinii z zakresu badań dokumentów z dnia 14.06.2018r. sporządzonej przez mgr D. C. (k. 314 akt sprawy) z której wynika jednoznacznie, że:

- dokument (kserokopii umowy z dnia 19.07.1999r.) może stanowić trzecią kopi z kolei, o czym świadczą trzy odwzorowania pieczętek potwierdzających za zgodność;

- to, że w trakcie badań nie stwierdzono śladów mogących wskazywać na przerobienie, nie jest jednoznaczne ze stwierdzeniem, że do takich czynności nie doszło;

- należy uwzględnić, że uzyskana kserokopia wcale nie musiała powstać z oryginału dokumentu, gdyż trzeba mieć na uwadze możliwość wykonania kserokopii z innej kopii czy kseromontażu,

- na bazie dowodowego dokumentu nie można stwierdzić, czy urzędnicy potwierdzający za zgodność faktycznie dysponowali oryginałem;

8. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanych za wiarygodne częściowych zeznań S. S. złożonych na rozprawie dnia 3.12.2019r., tj.:

- procedura obejmowania gabinetów przez nowych członków zarządu (...) była spontaniczna i nie było żadnego formalnego przekazywania dokumentów po odwołaniu oskarżonego z funkcji;

- świadek nie otrzymał żadnego polecenia, aby wezwać J. J. lub L. P. do biura celem złożenia wyjaśnień w sprawie,

- zasadą było, że przy podpisywaniu umów każda ze stron była parafowana.

9. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z dokumentu w postaci postanowienia Prokuratury Okręgowej w Warszawie o umorzeniu śledztwa z dnia 30.06.2003r. sygn. akt V Ds. 91.03 poprzez uznanie, że dotyczyły one kwestii ubocznych w postępowaniu, podczas gdy z ww. postanowienia jednoznacznie wynika, m.in. że zachowanie podejrzanych nie cechuje bezpośrednio zmierzanie do popełnienia tego czynu;

10. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z dokumentu w postaci

postanowienia Prokuratury Okręgowej w Warszawie o umorzeniu śledztwa z dnia 21.01.2003r. sygn. akt V Ds. 111/02 poprzez uznanie, że dotyczyły one kwestii ubocznych w postępowaniu, podczas gdy z ww. postanowienia jednoznacznie wynika, że

- do momentu wypełnienia, weksel in blanco, nie jest jeszcze wekslem i nie stosuje się w związku z tym przepisów prawa wekslowego, gdyż zobowiązanie wekslowe powstaje dopiero z chwilą całkowitego wypełnienia weksla;

- J. J. wskazał, że (...) spłaciło długi za energię i nie ma przedmiotu umowy (k.1102-1107 t. VI) oraz, że gdyby ujawnione zostało przedsięwzięcie, to cena długów (...) na rynku znacznie wzrosłaby,

- L. P. wskazał, że (...) nie miało zdolności kredytowej i nie mogło zaciągać na te cele zobowiązań i żaden bank nie zgłosił propozycji

finansowania przedsięwzięcia bez gwarancji Skarbu Państwa (k. 1116-1124),

- oskarżeni nie zrealizowali znamion zarzucanego czynu z art. 296 § 1 i 3 k.k.,

- opisane zdarzenie nie jest także realizacją innych przepisów prawa karnego a działanie L. P. nie może być także rozważane w kontekście usiłowania przestępstwa z art. 296 § 1 i 3 k.k.,

- gdyby nawet takie weksle zostały przedstawione (...) do wykupienia, to mogłoby to nastąpić w sytuacji, gdy długi opiewające na kwotę równą wartości przedstawionych weksli byłyby zapłacone. Dopiero wtedy bowiem (...) zobowiązane byłyby do zapłaty weksli. Tak więc po zwolnieniu w ten sposób z długu, (...) nie poniosłoby szkody, gdyż faktycznie wpłacona kwota byłaby równoważna wielkości długów. Szkodą mogłaby być wysokość prowizji, ale wobec tego, że nie wiadomo jaki dług zostałby spłacony nie można ustalić jej wartości, co pozostaje w kompletnej sprzeczności z uznaniem Sądu I instancji, który wskazał, że okolicznością obciążającą oskarżonego była wysokość szkody, której przecież nie da się nawet ustalić,

- wobec parafowania weksli in blanco przez J. J. i L. P., nie podpisania się przez nich na wekslach, w/wym. weksle in blanco nie zostały wystawione zgodnie z przepisami sformalizowanego prawa wekslowego, a więc nie mogą rodzić skutecznie zobowiązania wekslowego,

11. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego

oskarżonego oraz obrońcy, o którym mowa w piśmie z dnia 1 lipca 2019r. w zakresie przesłuchania świadków od 1 do 7 (k. 177), jako mającego na celu przedłużenie postępowania oraz, że wskazani świadkowie nie będą mieli żadnej wiedzy na okoliczności wskazane we wniosku obrońcy, podczas gdy posiadają istotne informacje na temat okoliczności wskazanych w ww. piśmie oraz jak wynika z oświadczenia oskarżonego złożonego na rozprawie w dniu 4 lutego 2020r. w niniejszym postępowaniu nie została zachowana równość stron, gdyż oskarżyciel publiczny posiadał inicjatywę złożenia wniosku dowodowego w postaci przesłuchania świadków spoza aktu oskarżenia, który Sąd dopuścił, a oskarżony takiej możliwości nie ma,

***powyższe naruszenia -
zdaniem skarżącego -
doprowadziły do
bezpodstawnego i błędnego
uznania przez Sąd, że***

12. treść kopii umowy znajdującej się w aktach sprawy z dnia 19.07.1999r. nie budzi wątpliwości oraz, że nie zabezpieczono oryginału umowy na skutek skutecznego ukrycia jej przez oskarżonego L. P. i M. K. podczas gdy, oskarżeni L. P. oraz M. K. kwestionowali jej treść, a świadek I. S. rozpoznała za ledwie sformułowanie „agent finansowy”. Ponadto oryginał umowy nie został odnaleziony a nie ma żadnego dowodu na ukrycie oryginału umowy przez oskarżonych;

13. (...) S.A. nie miała realnych możliwości wykonania umowy zawartej z PP (...) z dnia 19.07.1999r., pomimo braku wskazania przez Sąd wzorca,

wg którego można by oceniać, do jakich czynności zdalny jest dany podmiot, a także pomimo braku wykazania, jakie czynności miały konkretnie zostać podjęte przez wspomnianą spółkę w wykonaniu rzeczony umowy, co w rezultacie uniemożliwia również ocenę obowiązków ciążących w związku z tym na oskarżonym L. P.,

14. oskarżony L. P. miał świadomość niemożności wykonania ww. umowy przez (...) S.A., pomimo braku przywołania wystarczających dowodów w tym zakresie, a nadto w sytuacji, gdy uznany przez Sąd za udowodniony brak jakichkolwiek analiz w zakresie możliwości finansowych ww. spółki do realizacji umowy, jest niewystarczający dla przyjęcia takiej tezy, gdyż nie jest możliwe przyjęcie apriorycznego założenia, że niesprawdzenie określonej okoliczności oznacza automatycznie świadomość (a tym bardziej akceptację) pewnego niekorzystnego stanu rzeczy, który zostałby wykazany, gdyby dana osoba tego sprawdzenia dokonała,

15. oskarżony L. P. działał umyślnie, pomimo braku ustalenia jakiegokolwiek motywu po stronie oskarżonego, a także przy braku odpowiedniego wykazania, na jakiej podstawie Sąd przyjął, że zamiarem L. P. było wyrządzenie szkody, a nie sprowadzenie bezpośredniego niebezpieczeństwa jej wyrządzenia;

16. usiłowanie popełnienia przestępstwa polegało na zawarciu umowy z (...) S.A., po której stronie brak było realnych możliwości wykonania umowy zawartej z (...) i jednocześnie, że szkoda, którą usiłowano wyrządzić (...), wystąpiłaby w momencie przekazania do wykupu weksli

wystawionych w związku ze wspomnianą umową, które mogły zostać wypełnione niezależnie od jakiegokolwiek zdarzenia prawnego czy ekonomicznego, gdy tymczasem ryzyko wystąpienia tak określonej szkody pozostawało bez związku z możliwościami wykonania umowy po stronie (...) S.A. Gdyby podzielić stanowisko Sądu, to uwaga zarówno Sądu, jak i oskarżyciela, powinna być skierowana na to, czy oskarżony nadużył uprawnień lub nie dopełnił obowiązków przy formułowaniu tekstu umowy, nie zaś na rzekome uchybienia zawarte w treści zarzutu,

17. korespondencja znajdująca się w aktach sprawy wskazuje, że weksle są w obiegu i były podejmowane próby przedstawienia ich do wykupu i w dalszym ciągu istnieje ryzyko, że (...) zostanie obciążone ogromnymi zobowiązaniami z nich wynikającymi, podczas gdy:

- to właśnie bezpodstawne działania K. P. wprowadzały atmosferę ciągłej wierzitelności przyszłej pomimo braku przez niego posiadania oryginalnych weksli, jak również do dnia dzisiejszego szkoda taka nie nastąpiła,

- samo (...) w powództwie o unieważnienie umowy wskazało na wartość przedmiotu sporu jako „0” PLN (k. 1513) – ostatecznie Sąd zwrócił pozew wobec niezuzpełnienia braków, co oznacza, że (...) dobrowolnie odstąpiło od chęci unieważnienia umowy,

18. oskarżony L. P. zawierając umowę z dnia 19.07.1999r. zaciągnął zobowiązanie w imieniu PP (...) przekraczające kwotę 10.000 000 euro, podczas gdy współpraca z (...) S.A. polegać miała na redukcji zadłużenia, a więc PP

(...) miałoby wydatkować jakieś środki, to wyłącznie na redukcję własnego zadłużenia, co nie było zaciągnięciem zobowiązania, gdyż te były zaciągnięte wcześniej,

19. oskarżony L. P. podpisując weksle in blanco powinien uprzednio uzyskać zgodę organów (...), z uwagi na fakt, że zaciągnął tym samym zobowiązanie o wartości przekraczającej 10.000.000 euro, podczas gdy weksel jest zabezpieczeniem gwarancyjnym służącym jedynie do zabezpieczenia roszczeń mogących powstać w przyszłości, albo takich, które już istnieją, ale ich treść nie jest ostatecznie sprecyzowana.

Obrońca oskarżonego wniósł o **uniewinnienie** oskarżonego L. P. od zarzucanego mu czynu ewentualnie o **uznanie czynu L. P. jako wypełniającego znamiona art. 296 § 4 k.k., a następnie umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności** ewentualnie o **uznanie czynu L. P. jako wypełniającego znamiona art. 296 § 1a k.k., a następnie umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności.**

Prokurator Okręgowy w Warszawie, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec L. P. za przypisane mu przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 3 k.k. polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy znaczne zawinienie oskarżonego oraz wysoki stopień społecznej

szkodliwości popełnionego przezeń czynu, wyznaczony charakterem naruszonego dobra prawnego, wysoką wagą naruszonych przez oskarżonego obowiązków, bardzo dużą wysokością grożącej szkody oraz okolicznościami dokonania przestępstwa, a nadto względem na potrzebę realizacji celów, jakie kara ma osiągnąć wobec sprawcy oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiały za potrzebą orzeczenia kary znacząco surowszej.

Prokurator wniósł **o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu L. P. kary 7 lat pozbawienia wolności.**

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...)
Państwowych S.A. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego L. P., poprzez orzeczenie kary w wysokości zbyt niskiej w stosunku do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu przez co wymierzona kara nie spełnia celów zapobiegawczych i wychowawczych, które powinny zostać osiągnięte w stosunku do oskarżonego, a także nie uwzględnia motywacji oskarżonego w trakcie i po popełnieniu przestępstwa oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które uzasadniają orzeczenie wobec oskarżonego znacznie surowszej kary pozbawienia wolności.

Pełnomocnik oskarżyciela
posiłkowego (...) S.A. wniósł
o zmianę zaskarżonego

	wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu L. P. kary 7 lat pozbawienia wolności.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Z uwagi na charakter orzeczenia sądu ad quem, wynikający z prawidłowego procedowania a następnie bezbłędnego, bo spełniającego wszystkie wymogi art. 424 § 1 k.p.k., uzasadnienia sądu I instancji, rozważania sądu apelacyjnego mogą ograniczyć się do kilku kwestii o charakterze podstawowym, odnoszących się do istoty zarzutów skargi apelacyjnej obrońcy oskarżonego, prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz rozstrzygnięcia sądu odwoławczego dotyczącego warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie poruszano problematykę wymogów, jakie w świetle art. 457 § 3 k.p.k. musi spełniać uzasadnienie sądu odwoławczego oraz skutków, jakie wywołuje nieprawidłowe sporządzenie tego dokumentu (zob. np. wyrok z dnia 8 marca 2007r., V KK 167/06, LEX nr 260705). W szczególności wskazywano, że oczywistym jest, że zgodnie z art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy winien w uzasadnieniu podać, czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne albo niezasadne, jednakże stopień szczególności rozważań sądu odwoławczego, poczynionych w wykonaniu dyspozycji art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości oceny dokonanej przez	

Sąd pierwszej instancji. Jeżeli ocena ta jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego; słowem - odpowiadająca całkowicie wymogom nałożonym przez art. 7 k.p.k., to wówczas sąd odwoławczy zwolniony jest od równie drobiazgowego odniesienia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości rzeczoną ocenę. W takim wypadku, zadawalające jest wskazanie głównych powodów nie podzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2007 r. Sygn. akt IV KK 471/06).

W pierwszej kolejności odnosząc się do skargi obrończej, jako najdalej idącej, wskazać należy, że argumenty zawarte w środku zaskarżenia wywiedzionym przez obrońcę oskarżonego, koncentrujące się w zasadniczej mierze na próbie wykazania istotnych naruszeń treści art. 7 k.p.k. uznać należy za nietrafne, a apelację za niezasadną. Jednocześnie przypomnieć należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało

wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (vide m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12/06, LEX nr 193084; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. WK 26/03, OSNwSK 2004/1/53; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2004 r., sygn. V KK 60/03, LEX nr 104378; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2003 r., sygn. V KK 375/02, LEX nr 80278; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 stycznia 2001 r., sygn. II AKa 255/00, Prok. i Pr. 2002/10/22).

Na wstępie należy stwierdzić, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i rzetelny. Zostały przeprowadzone wszystkie dowody niezbędne dla wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy i ustalenia prawdy materialnej. Sąd I instancji, stosownie do wymogu określonego w art. 410 k.p.k., ujawnił w toku rozprawy głównej całość materiału dowodowego. Sąd Okręgowy dokonał logicznej oceny dowodów i na ich podstawie wywiódł prawidłowe ustalenia faktyczne. Zaznaczyć należy, że nie każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonego, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych

ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności wynikających z dowodów, lub wadliwych ustaleń faktycznych.

Jednocześnie Sąd Okręgowy w sposób przekonywujący, zgodny z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logiki ocenił cały zgromadzony materiał dowodowy, wskazując które z dowodów są wiarygodne i w jakiej części, którym, w jakiej części odmówił przymiotu wiarygodności i z jakiego powodu, na których oparł ustalenia faktyczne, czemu dał wyraz w pisemnych motywach wyroku. W ocenie Sądu Apelacyjnego, przedmiotowa apelacja obrońcy ma charakter wyłącznie polemiczny z prawidłowymi ustaleniami i ocenami poczynionymi przez Sąd I instancji i w żaden sposób nie może ich podważyć. Stanowisko Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie w istocie mogłoby się sprowadzić do powtórzenia rozważań przedstawionych przez Sąd Okręgowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Uzasadnienie to jest wystarczająco szczegółowe, uwzględnia także zasady logiki i doświadczenia życiowego, co powoduje, że zawarte tam ustalenia i oceny są w pełni trafne, a Sąd Apelacyjny w całości je akceptuje i przyjmuje jak swoje. Nadmienić należy, że przecież Sąd Odwoławczy nie proceduje w oderwaniu od akt sprawy.

Wbrew zarzutom apelacji dotyczącym ustaleń Sądu I instancji odnośnie braku realnych możliwości wykonania zawartej przez oskarżonego L. P., J. J. i M. K. umowy z dnia 19.07.1999r. przez Spółkę (...) S.A., Sąd I instancji ukształtował

swoje przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, co wyraził *expressis verbis* w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Dowody te ocenił swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, respektując tym samym dyrektywy art. 7 k.p.k. Wszystkie te dowody pozwalają na twierdzenie, że Spółka (...) S.A. nie miała możliwości organizacyjnych, finansowych ani merytorycznych realizacji umowy z dnia 19.07.1999r.

Na brak realnych możliwości wykonania przedmiotowej umowy przez Spółkę (...) S.A. wskazuje m.in. udokumentowana działalność i kondycja tego podmiotu gospodarczego, który został zawiązany aktem notarialnym z dnia 17.06.1998r.. Spółka miała ustalony kapitał zakładowy w wysokości 100 000 zł, przy jej zawiązaniu wniesiono do Spółki 25 % kapitału. Kapitał akcyjny nie został uzupełniony, mimo stosownych zapisów zawartych w akcie zawiązania Spółki, tj. w równych ratach do 30.12.1998r., do 30.06.1999r. i do 31.12.1999r. (kopia akt rejestrowych Spółki i wypis z rejestru (...) z dn. 15.04.1998r.). Sposób reprezentacji Spółki został określony jednoosobowo: Prezes Zarządu – M. K. lub dwóch Członków Zarządu łącznie lub Członek Zarządu łącznie z prokurentem. W skład Zarządu wchodził początkowo: W. T. i Z. L. (ówczesny partner życiowy M. K.), odwołany uchwałą Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy z dnia 12.01.1999r. i powołany na funkcję Przewodniczącego Rady Nadzorczej. Wszyscy Członkowie Zarządu byli założycielami i jedynymi

akcjonariuszami Spółki. Jako działalność Spółki została wskazana działalność produkcyjna, usługowa i handlowa w kraju i za granicą na rachunek własny i w pośrednictwie, m.in. w zakresie doradztwa prawnego i obsługi prawnej. Uchwałą Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy z dnia 30.03.1999r. zmieniony został statut Spółki poprzez wskazanie dodatkowo jako przedmiotu działalności świadczenie usług pośrednictwa finansowego, obrotu wierzytelnościami, leasing i factoring (wpis do (...) dokonany postanowieniem SR dla m. st. Warszawy z dn. 17.05.1999r. XVI Ns Rej. H- (...)).

Na brak realnych możliwości wykonania umowy przez Spółkę (...) S.A. wskazuje także analiza wyjaśnień M. K. w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami. W tym kontekście niewiarygodne są jej wyjaśnienia dotyczące okoliczności wskazujących na duże doświadczenie we współpracy z firmami międzynarodowymi, odzyskanie dywidend od spółek austriackich i włoskich, które to przedsięwzięcia gospodarcze wiązały ją z oskarżonym L. P. i J. J. jako „najwyższej rangi urzędnikami (...)”. Okoliczności przez nią podawane nie tylko nie znajdują oparcia w udokumentowanych zdarzeniach gospodarczych (dokumentów, które potwierdzałyby zaistnienie takich okoliczności nie pozyskano pomimo przeszukań siedziby Spółki (...) S.A., Biura Usług (...) w P., pomieszczeń mieszkalnych, a sama M. K. także ich nie przedstawiała, ani nie wskazała miejsca gdzie miałyby się znajdować), ale nawet nie zostały uprawdopodobnione. Także

opisywane przez M. K. spotkania na forum międzynarodowym, pośrednictwo w kontaktach, nie nadają się do zweryfikowania wobec braku jakiejkolwiek dokumentacji, wskazującej na efektywność jej działań, a wręcz w ogóle na ich zaistnienie. Zarówno z dowodów osobowych, jak i dokumentów nie wynika, aby przed zawarciem przedmiotowej umowy ustalano źródło finansowania. Oceny możliwości wykonania przedmiotowej umowy należy też dokonać przez pryzmat późniejszych zdarzeń. Brak jakichkolwiek dowodów na to, aby M. K. po zawarciu umowy podjęła działania, aby wywiązać się ze zobowiązania. Wiadomo natomiast, że już we wrześniu 2000r. kondycja Spółki (...) S.A. była taka, że prowadzono eksmisję Spółki z zajmowanego lokalu przy ul. (...) w W..

Na powyższe wskazuje też fakt, że sam oskarżony L. P., ani J. J. nie byli w stanie odpowiedzieć konkretnie na pytanie w jaki sposób Spółka (...) S.A. miała zorganizować pieniądze. Padały za to ogólniki w postaci: pani K. miała mocną rękę do tego, aby wykupić długi (...) od Zakładów (...) i zorganizować finansowanie pod te długi, ...pani K. miała wiele znajomości, które mogły do tego doprowadzić...Tej oceny nie mogą zmienić takie m.in. też twierdzenia L. P.: „...firma miała realne możliwości rynkowe poprzez doświadczenie w kontraktacji i organizowaniu rynku spedycyjnego. Firma miała zamienić nieruchomy majątek na usługi spedycyjne czyli spowodować, żeby ten majątek pracował..” (k. 3798 t. XX).

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd I instancji swobodnie, ale nie dowolnie ocenił wyjaśnienia

oskarżonego L. P., a ocena ta pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Zasadne jest twierdzenie Sądu, że niewiarygodne są wyjaśnienia L. P., że umowa miała sens gospodarczy, on sam działał na korzyść (...), a M. K. jako osoba posiadająca wiele znajomości mogła doprowadzić do zorganizowania środków z banków, które posłużyłyby spłaceniu zadłużenia (...) wobec zakładów energetycznych oraz, że odwołano go z funkcji w (...) aby uniemożliwić wyciągnięcie (...) z zadłużenia. Słusznie Sąd Okręgowy wskazał, że te twierdzenia nie znajdują oparcia w żadnym innym dowodzie, poza wyjaśnieniami skazanego za współsprawstwo J. J., a nadto są sprzeczne z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie sposób nie przyznać racji Sądowi, który stwierdził, że trudno uznać, by tylko L. P. i J. J., jako jedynym, zależało na dobru (...), a w szczególności chęci wyciągnięcia jej z kłopotów finansowych. Te twierdzenia pozostają w sprzeczności chociażby z faktami, które nastąpiły po odwołaniu L. P. i J. J. z funkcji, działań nowego Prezesa i organów (...), które doprowadziły do spłaty zadłużenia z tytułu dostaw energii elektrycznej i paliw trakcyjnych, postawy co do podmiotów zgłaszających chęć realizacji zobowiązań z weksli.

Twierdzenia skazanego J. J., że Spółka (...) S. A. została wyłoniona jako podmiot mający zorganizować strumień finansowy na podstawie opinii od osób z (...), nie tylko nie znajduje oparcia w żadnym z dowodów, ale pozostaje w sprzeczności nawet z wyjaśnieniami oskarżonego L. P., który wskazywał na dążenie do zachowania w tajemnicy faktu zawarcia tej umowy. Dowody osobowe i z dokumentów

(...) wskazują, że poza ww. wymienionymi, nikt z (...) nie miał wiedzy n/t zawarcia tej umowy. Nikt z (...) nie wydawał jakiegokolwiek opinii w jej przedmiocie. Umowa nie była konsultowana z pracownikami lub organami (...), nie była poprzedzona wydaniem zgody na zaciągnięcie zobowiązań z niej wynikających przez Radę (...), ani wydaniem uchwały Zarządu, wbrew obowiązującym przepisom. Projekt umowy nie był uzgadniany pod względem finansowym i formalnoprawnym z jakimkolwiek biurem działającym w ramach (...) – czego wymagał Regulamin organizacyjny Dyrekcji Generalnej (...), a co wynikało z zatajenia przez oskarżonego L. P. i J. J. procesu powstawania umowy, a następnie faktu jej zawarcia. Zarówno z wyjaśnień oskarżonego L. P., jak i J. J. i M. K. wynika, że prowadzili rozmowy. Z zeznań pracownik Spółki (...) S.A.: I. S. i S. G. wynika, że nikt z (...) nie starał się o uzyskanie informacji lub dokumentów z tej Spółki, które byłyby niezbędne do sporządzenia lub wyrażenia opinii o Spółce (...) S.A. Umowa nie precyzowała w minimalnym choćby stopniu w jaki sposób, w jakim terminie Spółka (...) S.A. miała zrealizować umowę, ani warunków wykorzystania weksli, odnosząc się jedynie ogólnikowo do zgodności z prawem wekslowym. Oskarżony L. P., który posiadał oryginał umowy, nie przekazał jej do (...) do dokonania rejestracji, co było sprzeczne z obowiązującą praktyką. I choć wiarygodne okazały się twierdzenia oskarżonego L. P. n/t trudnej sytuacji finansowej (...), nie można uwzględnić jego wyjaśnień, że umowa zawarta ze Spółką (...) S.A. miała sens gospodarczy albowiem oczywista jest obiektywna niemożność jej realizacji w

zakresie wynikającego z umowy zobowiązania do „zorganizowania środków finansowych przeznaczonych na likwidację zadłużenia wobec (...) i spowodowania spłaty zadłużenia”, gdyż (...) nie posiadała takich zobowiązań.

Słuszne jest stanowisko Sądu I instancji, że wyjaśnienia oskarżonego L. P., wyjaśnienia i zeznania J. J. i wyjaśnienia M. K. zasługują na obdarzenie walorem wiarygodności jedynie w części. Zasadnie w konkluzji Sąd I instancji stwierdził, że wyjaśnienia L. P., które odnoszą się do faktów nieudowodnionych, to jego linia obrony. Nie sposób podważyć twierdzenia Sądu, że niewiarygodne są wyjaśnienia L. P., że podpisując przedmiotową umowę był przekonany, że działał zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Takie twierdzenie oskarżonego jest zupełnie nieprzekonujące zważywszy na jego drogę zawodową oraz fakt, że piastował w (...) funkcję Zastępcy Prezesa Zarządu-Dyrektora (...). Zajmując tak wysokie stanowisko w Dyrekcji Generalnej (...) znał zarówno zakres swoich uprawnień i obowiązków, jak i przepisy je regulujące.

Nie sposób odmówić trafności twierdzeniu Sądu I instancji, że nie zasługują na uwzględnienie wyjaśnienia oskarżonego L. P. w których zaprzeczał przekazaniu weksli M. K.. Wynika to zarówno z tego, że M. K. ten fakt potwierdziła, ale też z tego, że dysponowała ich kopiami, które poleciła swojej pracownicy przywieźć z firmy podczas przeszukania zajmowanych przez nią pomieszczeń mieszkalnych.

Także w odniesieniu do przekazania H. D. oryginału umowy z dnia 19.07.1999r. wyjaśnienia oskarżonego nie mogą się ostać w konfrontacji z relacją H. D. i podjętymi przez nią realnymi czynnościami poszukiwania dokumentów uzasadniających wystawienie weksli, których kopie otrzymała od L. P.. Zaś zeznania H. D., która nie mogła mieć żadnego powodu aby ukrywać umowę, w sytuacji gdy ujawniła uzyskanie kopii weksli, znajdują oparcie w zeznaniach S. S. i D. O..

Sąd Okręgowy dostrzegł, że wyjaśnienia oskarżonego L. P. ewoluowały. W szczególności wskazał na ich zmianę w kwestii rozpoznania przez niego treści umowy z dnia 19 lipca 1999r., jak i fakt, że na pewnym etapie postępowania również J. J. zaprezentował postawę w tej kwestii spójną z wyjaśnieniami L. P.. Nie sposób podważyć trafności oceny dokonanej przez Sąd, że wiarygodne są wyjaśnienia L. P. w których rozpoznał okazaną mu kopię umowy z dnia 19.07.1999r. (k. 3678-3681). Wskazuje na to przebieg czynności przesłuchania, podczas którego wyjaśnił, że on sam zgłosił prokuraturze podpisanie tej umowy, opisał okoliczności, które wg niego uzasadniały jej podpisanie, a następnie podczas tego przesłuchania rozpoznał ją w okazanej mu kopii. Niewątpliwie okolicznością pomocną do dokonania takiej oceny, był fakt, że przedmiotowa kopia została zabezpieczona podczas czynności procesowych - przeszukania biura Spółki (...) S. A. Zaś z zeznań świadka I. S. wynika, że właśnie tam była przechowywana kopia tej umowy.

Nie znajduje akceptacji sądu odwoławczego twierdzenie skarżącego, że ocena zeznań tego świadka odnośnie rozpoznania przez nią kopii umowy jest dokonana z obrazą przepisu art. 7 k.p.k. Za powyższym twierdzeniem przemawia przebieg czynności przesłuchania świadka I. S.. Świadek rozpoznając kopię tej umowy jako zgodną z oryginałem, jednocześnie opisała, że umowę przekazała jej M. K.. Wskazała, że w biurze jej projekt sporządzała M. K., a przepisywany był zapewne przez S. G. (M. K. nie pisała na komputerze), a sama umowa została przygotowana w dwóch egzemplarzach. Podczas tej samej czynności przesłuchania świadek I. S. nie rozpoznała innych okazywanych jej dokumentów, co wskazuje na to, że zeznania były swobodne, analizowała ich treść.

Tak samo Sąd I instancji nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień odnośnie oceny zeznań świadka J. J., który choć mniej kategorycznie to rozpoznał kopię tej umowy. Należy dostrzec, że J. J. w początkowych swoich wyjaśnieniach nie miał zastrzeżeń do postanowień okazanej mu umowy (w tym zakresie Sąd Okręgowy uznał je za wiarygodne), potem podnosił zastrzeżenia zasadniczo co do formy umowy, a nie treści. Także te wyjaśnienia/zeznanie ewaluowały i stały się próbą dopasowania do wersji L. P.. Należy mieć na uwadze, że J. J. nie uczestniczył w sporządzeniu umowy pisemnej, po jej podpisaniu zatrzymał ją L. P.. To tłumaczy niepewność konkretów jej zapisów.

Natomiast zastrzeżenia zgłaszane na dalszym etapie postępowania przez oskarżonego L. P. i J. J. co do braku parafki na pierwszej stronie

umowy, nr KRS, NIP, znajdują proste wytłumaczenie w tym że ta umowa była przygotowywana w sposób odbiegający od standardowo podpisywanych przez nich umów. W Dyrekcji Generalnej (...) nad przygotowaniem, zredagowaniem i podpisaniem umów czuwały odpowiednie podmioty. Zaś przedmiotowa umowa została przygotowana i podpisana bez udziału pracowników (...).

Wbrew zarzutom skarżącego Sąd I instancji nie uchybił treści art. 410 k.p.k. - zarówno co do dowodów znajdujących się w kancelarii tajnej, albowiem na rozprawie w dniu 15.12.2020r. na podstawie art. 167 k.p.k. dopuścił dowód i na podstawie art. 394 § 2 pkt 1 i 2 k.p.k. a contrario uznał za ujawnione bez odczytywania materiały znajdujące się w kancelarii tajnej, jak i – co do dowodu z dokumentów, znajdujących się m.in. na k. 314-319 akt sprawy, tj. opinii z zakresu badań dokumentów z dnia 14.06.2018r. sporządzonej przez D. C. albowiem na rozprawie jak wyżej dopuścił ten dowód na podstawie art. 167 k.p.k. Następnie w uzasadnieniu wyroku w części 1.2 odniósł się do tych dowodów, stwierdzając, m.in. że nie miały one większego znaczenia, dotyczyły kwestii ubocznych i tę argumentację sąd odwoławczy podziela. To samo tyczy się zeznań S. S. w części wskazanej w zarzucie apelacji, gdyż okoliczności te nie były przez nikogo kwestionowane, a mają marginalne znaczenie. Z normy zawartej w art. 410 k.p.k. nie wynika, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność

okoliczności wynikających z różnych dowodów, co wyżej już wskazano.

Sąd odwoławczy nie podzielił zasadności zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów z dwóch postanowień Prokuratury Okręgowej w Warszawie o umorzeniu śledztwa, polegający na ocenie przez Sąd, że mają marginalne znaczenie.

Skarżący nadaje tym postanowieniom nadmierne znaczenie, zdając się nie dostrzegać faktu, że postanowienia te nigdy nie uprawomocniły się, zostały uchylone w drodze zaskarżenia, a z uzasadnienia tych decyzji procesowych wynika, że były przedwczesne, a przed dokonaniem ostatecznej oceny przez prokuratora zdarzeń będących przedmiotem śledztwa, należało przeprowadzić wskazane tam czynności, co ostatecznie zostało wykonane, a finalną decyzją Prokuratury był akt oskarżenia.

W ocenie Sądu odwoławczego nie doszło również do obrazu art. 170 k.p.k. Korzystanie przez Sąd z uprawnień opisanego w art. 170 k.p.k. dla wyznaczenia zakresu materiału dowodowego przydatnego do rozpoznania sprawy w świetle zarzutu aktu oskarżenia nie może być poczytane za próbę ograniczenia prawa do obrony lub obrazę art. 7 k.p.k., ale za realizację dyspozycji zawartej w przepisach art. 366 k.p.k. i art. 368 k.p.k. Dość wskazać na postanowienie Sądu Okręgowego wydane na rozprawie w dniu 15 grudnia 2020r. na mocy którego Sąd oddalił również nawet wnioski dowodowe prokuratora zawarte w akcie oskarżenia o przesłuchanie wskazanych w postanowieniu

świadków, stwierdzając, m.in. że zeznania tych osób nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd Apelacyjny, dokonując badania zasadności zarzutów opartych na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k., dokonał wnikliwej analizy przebiegu postępowania sądowego przed Sądem I instancji, a w rezultacie uznał, że zarzuty są niezasadne. Stwierdzono bowiem, że Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował przepisy procedury karnej dotyczące sfery gromadzenia dowodów, a następnie je prawidłowo ocenił, stosując dyrektywy z art. 7 k.p.k., a wyrok oparł na całokształcie ujawnionych w sprawie dowodów i okoliczności (art. 410 k.p.k.).

W aspekcie powyższych rozważań należało zatem odrzucić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wynikający ze sfery gromadzenia i oceny

dowodów.

W uzupełnieniu powyższych rozważań podnieść należy jedynie, co następuje.

Sąd I instancji zmodyfikował opis czynu poprzez wskazanie, że oskarżony nadużył udzielonych mu uprawnień.

Zobowiązanie z poprawnie uzupełnionego weksla in blanco istnieje od chwili złożenia na nim podpisu, a nie dopiero od chwili uzupełnienia weksla. Jest to swego rodzaju zobowiązanie warunkowe. Weksel nieuzupełniony zawiera już zobowiązanie, gdyż wystawca podpisując go działa w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2003r.

I CKN 431/01). Skoro zatem do wszystkich 9 przedmiotowych weksli miała odnosić się jedna deklaracja wekslowa (umowa), to oczywistym jest pogląd, że zobowiązanie stanowiło sumę pojedynczych weksli.

Wartość zobowiązań zaciągniętych na podstawie umowy z dnia 9.07.1999r. wynosi łącznie do 90 000 000 euro. Zgodnie z art. 27 pkt 8 i art. 32 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 6.07.1995r. o przedsiębiorstwie państwowym (...) (Dz. U. Nr 95, poz. 474, ze zm.) w zw. z § 8 ust. 2 pkt 8 i § 11 ust. 1 pkt 4 Statutu przedsiębiorstwa państwowego (...) (Mon. Pol. 1996, Nr 7 poz. 709 ze zm.) zaciągnięcie zobowiązań przekraczających kwotę 10 000 000 euro wymagało uchwały Zarządu (...) i zgody Rady (...). W rejestrze uchwał Zarządu (...) obejmującym okres od 1 stycznia do 31 lipca 1999r. nie figuruje uchwała w tym przedmiocie. W sprawie tej nie podejmowała również uchwały (...). Z regulaminu organizacyjnego Dyrekcji Generalnej (...), stanowiącego załącznik do zarządzenia Nr 95 Zarządu (...) z dnia 15.09.1997r. (Biul. (...) A Nr (...) poz. 92 z późn. zm.) wynika obowiązek uzgadniania umów pod względem finansowym z Biurem finansów i rachunkowości Dyrekcji Generalnej (...) i pod względem formalnoprawnym z Biurem P.-Organizacyjnym DG (...). W rejestrze umów opiniowanych przez ww. Biura, powołana wyżej umowa/projekt, nie figuruje.

Liczna korespondencja znajdująca się w aktach sprawy pozwoliła na twierdzenie, że weksle są w obiegu i były próby przedstawienia ich do wykupu. Te właśnie zdarzenia były przyczyną wystąpienia do Sądu

przez nowego Prezesa Zarządu (...) – Dyrektora Generalnego K. C. z pozwem o stwierdzenie nieważności umowy jako zawartej z rażącym naruszeniem powszechnie obowiązujących przepisów prawa. (...), wskazując wartość przedmiotu sprawy na „o zł”, wnosilo o określenie wpisu tymczasowego, który odnosi się do roszczeń niepieniężnych. To tej argumentacji nie podzielił Sąd, stwierdzając, że wprawdzie roszczenie powoda jest niepieniężne ale majątkowe, stąd należało uiszczyć stosowny wpis. Prezes Zarządu zeznał jasno, że podjął decyzję o niekontynuowaniu postępowania sądowego z uwagi na jego koszty. W ogłoszeniu prasowym Zarząd (...) poinformował ewentualnych nabywców weksli wystawionych lub poręczonych przez (...) o konieczności zachowania szczególnej ostrożności przy dokonywaniu czynności prawnych związanych z ich obrotem.

Nie zasługują na uwzględnienie alternatywne wnioski obrońcy oskarżonego L. P., o uznanie czynu oskarżonego za wypełniające znamiona z art. 296 § 1a k.k., bądź art. 296 § 4 k.k. – nieumyślne wyrządzenie szkody w obrocie gospodarczym, których karalność ustała, a w konsekwencji o umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu.

Przepis art. 296 § 1a k.k. penalizuje zachowanie polegające na spowodowaniu bezpośredniego niebezpieczeństwa wyrządzenia znacznej szkody majątkowej przez podmiot określony w art. 296 § 1 k.k. Jest to przestępstwo z narażenia na niebezpieczeństwo konkretne. Z ugruntowanego już orzecznictwa wynika, że bezpośrednio niebezpieczeństwo

wyrządzenia znacznej szkody majątkowej to niebezpieczeństwo grożące wprost, bez konieczności wyłączenia się dalszego impulsu ze strony sprawcy bądź dodatkowej przyczyny, co oznacza tak zaawansowaną sytuację, że można w zasadzie mówić o bliskim i pewnym skutku. Różnica pomiędzy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 3 k.k. a art. 296a § 1 k.k. – sprowadza się do oceny strony podmiotowej sprawcy – czy jego zamiarem było sprowadzenie bezpośredniego niebezpieczeństwa wyrządzenia szkody w wielkich rozmiarach – czy też jego zamiarem było wyrządzenie szkody w wielkich rozmiarach. Okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują, że oskarżony miał zamiar bezpośredni wyrządzenia szkody w wielkich rozmiarach. Chciał wyprowadzić pieniądze ze Spółki w krótkim czasie przed odwołaniem z funkcji. Skutek w postaci wyrządzenia szkody nie zaistniał wskutek okoliczności niezależnych od oskarżonego – weksle nie zostały wprowadzone do wykupu.

O działaniu nieumyślnym nie może być mowy.

Argumentacja obrońcy w tym względzie nie jest zasadna bowiem pomija poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, z których wynika, że:

-weksle zostały wystawione w sposób ważny i mogły funkcjonować w obrocie gospodarczym, a tym samym wraz z ich podpisaniem przez J. J. i L. P. po stronie (...) powstało zobowiązanie wekslowe,

- weksle zostały wystawione z przekroczeniem uprawnień,

- weksle zostały wystawione w oderwaniu od istniejącego w lipcu 1999r. zadłużenia (...) z tytułu dostaw energii i paliw trakcyjnych (W dniu 19 lipca 1999r. zadłużenie (...) z tytułu opłat za dostawę energii wynosiło 101 909 015,52 zł, a za paliwo trakcyjne – 19 178 763,39 zł. W dniu 30 lipca 1999r. zadłużenie (...) z tytułu opłat za dostawę energii wynosiło 106 999 136,62 zł, a za paliwo trakcyjne – 77 239 132,49 zł. Zatem ówczesne zadłużenie PP (...) było około 3-krotnie niższe od zawartego w umowie z dnia 19.07.1999r. upoważnienia do realizacji 9 weksli własnych, każdy do sumy 10 000 000 euro),

- zawarte w umowie z dnia 19.07.1999r. upoważnienie do ich realizacji, do kwoty 10 000 000 zł każdy, nie było obwarowane żadnymi dodatkowymi warunkami.

Te fakty wskazują, że L. P. zmierzał bezpośrednio do wyrządzenia (...) szkody majątkowej wielkich rozmiarów. Zawierając z przekroczeniem uprawnień z firmą (...) umowę z dnia 19 lipca 1999r. oraz podpisując w imieniu (...) i przekazując jej 9 weksli in blanco, każdy do kwoty 10 000 000 euro, oskarżony zrealizował wszystkie czynności niezbędne do wywołania zamierzonego skutku, który ostatecznie nie nastąpił wobec nieprzedstawienia weksli do wykupu. Było to więc usiłowanie ukończone, w którym wystąpienie skutku (tu szkody w majątku (...)) zależne było od postępowania innej osoby.

Fakt działania z zamiarem wyrządzenia szkody wyklucza ocenę zachowania oskarżonego jako przestępstwa z art. 296 § 1a

k.k. do którego znamion należy skutek w postaci sprowadzenia bezpośredniego niebezpieczeństwa wyrządzenia szkody majątkowej.

Zachowanie oskarżonego wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 296 § 1 i 3 k.k. i ukierunkowane na wyrządzenie szkody wielkich rozmiarów zostało zatrzymane na etapie usiłowania na skutek okoliczności niezależnych od oskarżonego.

Wysokość szkody stanowi łączna suma wekslowa, do której w myśl ww. umowy weksle te mogły być wypełnione. Weksel in blanco zawsze zawiera w sobie zobowiązanie wekslowe, które powstaje z chwilą złożenia na nim podpisu i wręczenia remitentowi. Zobowiązanie takie ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, niezwiązany z podstawą prawną przyjęcia zobowiązania. Posiadaczowi weksła, będącemu pierwszym wierzycielem przysługuje w odniesieniu do wystawcy, zarówno roszczenie ze stosunku podstawowego jak i z weksła, wg jego wyboru. Po przeniesieniu praw z weksła na inną osobę, np. poprzez „wprowadzenie weksła do obrotu na rynku finansowym, każdemu kolejnemu posiadaczowi, po jego uzupełnieniu, przysługuje roszczenie wekslowe, niezależne od zobowiązania pierwotnego. Sam weksel stanowi dowód zobowiązania, zaś o treści tego zobowiązania decyduje treść weksła, a nie wola stron.

Zatem ani sprawstwo, ani kwalifikacja prawna przyjętego czynu, nie budzi wątpliwości, przeprowadzoną ocenę dowodów i ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, które

zostały zawarte w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, Sąd Odwoławczy przyjmuje jak swoje, bez potrzeby ich ponownego powtarzania, a w konsekwencji przedmiotowe zarzuty apelacji należy uznać za bezzasadne, wyłącznie o charakterze polemicznym.

Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentów prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) S.A., że wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, jest rażąco niewspółmiernie łagodna, a karą sprawiedliwą byłaby kara orzeczona w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności.

W tym aspekcie Sąd Apelacyjny podzielił jedynie pogląd wyrażony w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, choć nie w kierunku przez niego postulowanym, że Sąd wymierzając karę powinien dokonać analizy zebranego materiału dowodowego w niniejszej sprawie, dokonać jego oceny oraz oceny okoliczności mających wpływ na wymiar kary, nie kierować się orzeczeniem innych sądów, nawet jeśli dotyczą one współsprawców przestępstwa.

W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że pojęcie rażącej niewspółmierności kary oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję pomiędzy karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą (zasłużoną). W świetle okoliczności sprawy i osoby sprawcy, to wnioskowana kara byłaby rażąco niewspółmiernie surowa. Wymierzając oskarżonemu L. P. karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, Sąd Okręgowy

zastosował się do dyrektyw wymiaru kary wskazanych w treści przepisu art. 53 § 1 i 2 k.k. Nie dostrzegając jednak warunków z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 k.k., nie dość jednak uwzględnił, aby dolegliwość wymierzonej kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brała pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd Apelacyjny podzielił pogląd Sądu I instancji, że stopień winy oskarżonego był znaczny z uwagi na wysokość szkody, którą zamierzał wyrządzić oskarżony. Oskarżony miał niczym niezakłóconą zdolność do rozpoznania znaczenia swego czynu. Stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny, rozmiar grożącej szkody wysoki - zarówno w wymiarze materialnym: w odniesieniu do wysokości szkody, jak i niematerialnym: narażeniu na uszczerbek wiarygodność działalności gospodarczej. Jednak należy podnieść, że przestępstwo zakończyło się w fazie usiłowania. Sąd Okręgowy nie nadał też właściwego znaczenia wszystkim okolicznościom, mającym znaczenie dla wymiaru kary, dotyczącym osoby tego sprawcy. Niedostatecznie uwzględnił względy prewencji szczególnej, jak i ogólnej, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, Oskarżony, który jest osobą w dojrzałym wieku, nie był dotąd karany. Nie można pominąć, że oskarżony L. P. pozostawał w stanie oskarżenia ponad 20 lat, w tym czasie nie wszedł w konflikt z prawem, odczuł już dolegliwość czynu poprzez to, że stracił możliwość intratnego

zarobkowania, najpierw poprzez postawienie w stan oskarżenia, a obecnie wskutek prawomocnie orzeczonego środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowiska członka zarządu w spółkach prawa handlowego przez okres 10 lat, co zważywszy na jego wiek ma niebagatelne znaczenie, gdyż praktycznie eliminuje taką możliwość kiedykolwiek. Postępowanie przeciwko oskarżonemu toczyło się trzykrotnie. Oskarżony pozostawał przez ten czas w stanie niepewności, niewątpliwie stresu, a postępowanie wywoływało u niego szereg emocji, na co wskazuje przebieg postępowania przed Sądami I instancji. Sprawa była komentowana publicznie, skonfliktował się z wieloma wcześniejszymi współpracownikami. Nie osiągnął korzyści z przestępstwa. Ostatecznie, pomimo że upłynęło ponad 20 lat od czynu, został skazany na karę pozbawienia wolności. Wszystko to niewątpliwie powinno oskarżonemu uświadomić nieopłacalność popełnionego przestępstwa i zapobiec powrotowi do przestępstwa. Powyższe wskazuje, że był to incydent w życiu oskarżonego, który się nie powinien powtórzyć. W świetle całokształtu okoliczności sprawy i osoby sprawcy, oczywistym jest, że wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, będzie warunkowe zwieszenie jej wykonania. Sąd odwoławczy na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., tj. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym w dacie popełnienia czynu, wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby. Oskarżony

nie jest osobą, wobec której należałoby obecnie podejmować działania resocjalizacyjne w jednostce penitencjarnej. Takemu rozstrzygnięciu nie sprzeciwia się również wzgląd na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Okres 5 lat próby winien być właściwy dla sprawdzenia trafności istniejącej po stronie sprawcy prognozy, że ponownie w konflikt z prawem nie wejdzie.		
Wniosek		
Wnioski: obrońcy oskarżonego, prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Ponieważ zarzuty przedstawione w apelacjach obrońcy, prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okazały się niezasadne – w konsekwencji wnioski środków odwoławczych nie zostały uwzględnione.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Sąd odwoławczy stwierdził z urzędu istnienie podstaw do zmiany wyroku poza zakresem zaskarżenia na podstawie przesłanki określonej w art. 440 k.p.k.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Tożsame jak wskazane w pozycji 3.	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok skazujący L. P. z dnia 29 grudnia 2020r. w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XII K 92/18 w punktach: 1 (ze zmianą jak w pozycji 5.2. uzasadnienia), 2 i 3.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powody utrzymania w mocy wyroku są tożsame z tymi dla których zarzuty apelacyjne zostały uznane za niezasadne w części 3 uzasadnienia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok został zmieniony w punkcie 1 w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., tj. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym w dacie popełnienia czynu, wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego L. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powody zmiany wyroku w części są tożsame z tymi dla których zarzuty apelacyjne zostały uznane za niezasadne w części 3 uzasadnienia in fine.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

2	O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 624 § 1 i 2 k.p.k., uznając, że za takim rozstrzygnięciem przemawiają za tym względy słuszności.

7. PODPIS
Jerzy Leder Zbigniew Kapiński Anna Nowakowska

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok skazujący.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok skazujący.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	#w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok skazujący.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	#w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana